

“মৰমৰ সন্তানসকল – সঁচা মুক্তি বাহিনী হৈ সকলোকে এই পাপৰ সৃষ্টিৰ পৰা পুণ্যৰ সৃষ্টিলৈ লৈ যাব লাগে, সকলোৰে ডুবি থকা নাও পাৰলৈ লৈ যাব লাগে”

প্ৰশ্ন: কোনটো নিশ্চয় প্ৰত্যেক সন্তানৰ বুদ্ধিত কৰমানুসৰি ধাৰণ হয়?

উত্তৰ: পতিত-পাৰন আমাৰ আটাইতকৈ মৰমৰ বাবাই আমাক স্ৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দি আছে, এইটো নিশ্চয় প্ৰত্যেকৰ বুদ্ধিত কৰমানুসৰি ধাৰণ হয়। যদি সম্পূৰ্ণ নিশ্চয় কাৰোবাৰ হয়ো যায় তেন্তে মায়া সন্মুখত ঠিয় হৈ আছে। পিতাক পাহৰি যায়, অনুতৰ্ণ হৈ যায়। যাৰ নিশ্চয় হৈ যায় তেওঁ পাৰন হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থত লাগি যায়। বুদ্ধিত থাকে, এতিয়াতো ঘৰলৈ যাব লাগে।

ওঁম্ শান্তি। অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলক সুপ্ৰভাত। সন্তানসকলে এইটোতো জানে যে সৎযুগত সৰ্বদা সুপ্ৰভাত, শুভদিন, শুভ সকলোবোৰ, শুভৰাতিৰ, সকলোবোৰ শুভই শুভ। ইয়াততো সুপ্ৰভাতো নাই, শুভৰাতিও নাই। সকলোতকৈ বেয়া হৈছে ৰাতিৰ। তেন্তে সকলোতকৈ ভাল কি? প্ৰভাত। যাক অমৃতবেলা বুলি কোৱা হয়। তোমালোকৰ সকলো সময় শুভই শুভ। সন্তানসকলে জানে যে এই সময়ত আমি যোগ যোগেশ্বৰ আৰু যোগ যোগেশ্বৰী হওঁ। ঈশ্বৰ যিজন তোমালোকৰ পিতা, তেওঁ আহি যোগ শিকায় অৰ্থাৎ তোমালোক সন্তানসকলৰ এজন ঈশ্বৰৰ সৈতে যোগসূত্ৰ (সংযোগ) আছে। তোমালোক সন্তানসকলে যোগেশ্বৰৰ পাছত জ্ঞান জ্ঞানেশ্বৰ পিতাৰ বতৰা পাল। সংযোগ স্থাপন হোৱাত পুনৰ পিতাই তোমালোকক গোটেই চক্ৰৰ জ্ঞান বুজায়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকো জ্ঞান জ্ঞানেশ্বৰ হৈ যোৱা। ঈশ্বৰ পিতাই সন্তানসকলক আহি জ্ঞান আৰু যোগ শিকায়। কোনজন ঈশ্বৰ? নিৰাকৰ পিতা। এতিয়া বুদ্ধিৰে কৰ্ম কৰা। গুৰু লোকসকলৰতো বহুত মত আছে। কোনোৱে ক'ব কৃষ্ণৰ সৈতে যোগসূত্ৰ গঢ়া, আকৌ তেওঁৰ চিহ্নও দিব। কোনোৱে সাই বাবা, কোনোৱে মহৰ্ষি বাবা, কোনোৱে মুছলমানৰ, কোনোৱে পৰিচৰ, সকলোকে বাবা বাবা বুলি কৈ থাকে। ক'ব সকলো ভগৱানেই ভগৱান। এতিয়া তোমালোকে জানা মনুষ্য ভগৱান হ'ব নোৱাৰে। এওঁলোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণকো ভগৱান-ভগৱতী বুলি ক'ব নোৱাৰি। ভগৱানতো এজন নিৰাকৰ হয়। তেওঁ তোমালোক সকলো আত্মাৰ পিতা, তেওঁক কোৱা হয় শিৱবাবা। তোমালোকেহে জন্ম-জন্মান্তৰ সৎসংগ কৰি আহিছা। কোনোবা নহয় কোনোবা সন্মাসী সাধু পণ্ডিত আদি নিশ্চয় থাকিব। জনগণে জানে যে এওঁ আমাৰ গুৰু। আমাক আত্মান শুনাই আছে। সৎযুগত আত্মান আদি নাথাকে। পিতাই বহি বুজায় কেৱল ভগৱান বা ঈশ্বৰ বুলি ক'লে ৰস পোৱা নাযায়। তেওঁ পিতা হয় তেন্তে বাবা বুলি ক'লে সন্মন্ধ স্নেহপূৰ্ণ হৈ যায়। তোমালোকে জানা আমি বাবা মমাৰ সন্তান হৈছোঁ, যাৰ দ্বাৰা আমি স্ৰ্গৰ সুখ পাওঁ। এনেকুৱা কোনো সৎসংগ হয়তো নাই, যে ভাবিব মই এই সৎসংগৰ দ্বাৰা মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা অথবা নৰকবাসীৰ পৰা স্ৰ্গবাসী হওঁ। এতিয়া তোমালোকৰ সৎ পিতাৰ সৈতে সংগ আৰু সকলোৰে অসৎৰ সৈতে সংগ বুলি কোৱা হয়। গায়নো কৰা হয় সৎসংগই তৰায় (উদ্ভাৱ কৰে).... পাখিৰ (দৈহিক) সংগই ডুৱায়। পিতাই কয় - আত্মা-অভিমানী, দেহী-অভিমানী হোৱা। মই তোমালোক সন্তানসকলক, আত্মাসকলক শিকোঁ। এই আত্মিক জ্ঞান আত্মাসকলক পৰম (সৰ্বোচ্চ) আত্মাই আহি দিয়ে। বাকী সকলোবোৰ হৈছে ভক্তিৰ্মগ। সেয়া কোনো জ্ঞানৰ মৰ্গ নহয়। পিতাই কয় - মই সকলো বেদ, শাস্ত্ৰ, সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ্ক জানোঁতা হওঁ। হতা-কৰ্তা মই হওঁ। তেওঁলোক হৈছে ভক্তিৰ্মগৰ হতা-কৰ্তা। বহুত শাস্ত্ৰ আদি পঢ়ে গতিকে তেওঁলোকক কয় শাস্ত্ৰৰ হতা-কৰ্তা। তোমালোকক পিতাই আহি সৎ কথাত শুনায়। এতিয়া তোমালোকে জানা সৎৰ সংগই তৰায় (উদ্ভাৱ কৰে).... মিথ্যাৰ সংগই ডুৱায়। এতিয়া পিতাই তোমালোক সন্তানসকলৰ দ্বাৰা ভাৰতক উদ্ভাৱ (মুক্ত) কৰি আছে। তোমালোক হৈছা আত্মিক মুক্তি বাহিনী। উদ্ভাৱ (মুক্ত) কৰে। পিতাই কয় যে ভাৰত যি স্ৰ্গ আছিল সেয়া এতিয়া নৰক হৈ আছে। ডুবি আছে। বাকী এনেকৈ কোনো সাগৰৰ তলত নাই। তোমালোক সতাপ্ৰধানৰ পৰা তমাপ্ৰধান হৈ গ'লা। সৎযুগ তেৰতা হৈছে সতাপ্ৰধান। এয়া ডাঙৰ পানী জাহাজ। তোমালোক পানী জাহাজত বহি আছা। এইখন পাপৰ নগৰী কিয়নো সকলো পাপ আত্মা আছে। বাস্তৱত গুৰু এজন। তেওঁক কোনেও নাজানে। সদায় কয় - হে ঈশ্বৰ পিতা (অ' গড ফাদাৰ)। এনেকৈ নকয় যে ঈশ্বৰ পিতা তথা গুৰু। নহয়, কেৱল পিতা বুলি কয়। তেওঁ পতিত-পাৰন হয়, তেন্তে গুৰুও হৈ গ'ল। সকলোৰে পতিত-পাৰন সংগতি দাতা এজন। এই পতিত সৃষ্টিত কোনো মনুষ্য সংগতি দাতা বা পতিত-পাৰন হ'ব নোৱাৰে। পিতাই কয় - কিমান ভেজাল, ভৰ্ষাচাৰ আছে। এতিয়া মই কন্যা আৰু মাতাসকলৰ দ্বাৰা সকলোকে উদ্ভাৱ কৰিব লাগে।

তোমালোক সকলো বৰহমাকুমাৰ-কুমাৰী ভাই-ভনী হৈ গ'লা। নহ'লে ককাৰ উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ প্ৰাপ্ত হ'ব। ককাৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয় 21 প্ৰজন্মৰ বাবে অৰ্থাৎ স্ৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাণ্ড। উপাৰ্জন কিমান স্বেৰ্ণ। এয়া হৈছে সঁচা উপাৰ্জন, সঁচা পিতাৰ দ্বাৰা। পিতা, পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, সৎগুৰুও হয়। বাস্তৱত কৰি দেখাওঁতা। এনেকুৱা নহয় যে গুৰুৰ মৃত্যু হ'লে তেতিয়া শিষ্যই গাদী (আসন) পায়। তেওঁলোক হৈছে পাখিৰ গুৰু। এওঁ হৈছে আত্মিক গুৰু। এই কথাবোৰ ভালদৰে বুজিব লাগে, এয়া একেবাৰে নতুন কথা। তোমালোকে জানা আমাক কোনো মনুষ্যই নপঢ়ায়, আমাক শিৱবাবা জ্ঞানৰ সাগৰ পতিত-পাৰনে এই শৰীৰৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। তোমালোকৰ বুদ্ধি শিৱবাবাৰ ফালে আছে। সেই সৎসংগসমূহত মনুষ্যৰ ফালে বুদ্ধি যাব। সেই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তিৰ্মগ। এতিয়া তোমালোকে গায়ন কৰা তুমি মাতা-পিতা আমি তোমাৰ সন্তান..... এয়াতো এজনেই নহয় জানো। কিন্তু বাবাই কয় যে মই কেনেকৈ আহি তোমালোকক নিজৰ কৰি লওঁ। মই তোমালোকৰ পিতা

হওঁ। সেয়েহে এওঁৰ (বৰহমাৰ) শৰীৰৰ আধাৰ লওঁ। গতিকে এওঁ (বৰহমা) মোৰ স্ত্ৰীও হয় আৰু সন্তানো হয়। এওঁৰ দ্বাৰা শিৱবাবাই সন্তানসকলক তুলি লয় তেন্তে এওঁ জ্যেষ্ঠ মম্মা হৈ গ'ল। এওঁৰ কোনো মা নাই। সৰস্বতীক জগত অম্বা বুলি কোৱা হয়। তেওঁক তোমালোকৰ তৎৎৱাৱধান লোৱাৰ বাবে নিমিত্ত কৰিছে। সৰস্বতী জ্ঞান-জ্ঞানেশ্বৰী, এওঁ হৈছে কনিষ্ঠ মম্মা। এইবোৰ অতি গুঢ় কথা। তোমালোকে এতিয়া এই গুঢ় পঢ়া পঢ়ি আছে, তোমালোক সন্মান সহকাৰে উৎৰ্ণ হ'ব লাগে। এওঁলোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সন্মান সহকাৰে উৎৰ্ণ হৈছে। তেওঁলোকে আটাইতকৈ ডাঙৰ বৃত্তিত (জলপানী) পাইছে। কোনো শাস্তি ভোগ কৰিবলগীয়া নহ'ল। পিতাই কয় যিমান সম্ভৱ স্মৰণ কৰা। ইয়াক ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় তোমালোকক সকলো বেদ, শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনোঁ। মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকালোঁ, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে প্ৰলব্ধ লাভ কৰিলা। পুনৰ জ্ঞান শেষ হৈ গ'ল, পৰম্পৰা আকৌ কেনেকৈ চলিব পাৰে। তাত কোনো শাস্ত্ৰৰ আদি নাথাকে অন্য ধৰ্মাৱলম্বী ইছলামী, বৌদ্ধ আদি যিসকল আছে তেওঁলোকৰ জ্ঞান নাইকিয়া হৈ নাযায়। তেওঁলোকৰ পৰম্পৰা চলে। সকলোৱে জানে। কিন্তু পিতাই কয় যে মই তোমালোকক যি জ্ঞান শুনোঁ সেয়া কোনেও নাজানে। ভাৰত দুখী হৈ যায়, তেওঁলোকক (ভাৰতবাসীক) আহি সৰ্বদা সুখী কৰি তোলা। পিতাই কয় - মই সাধাৰণ শৰীৰত বহি আছোঁ। তোমালোকৰ বুদ্ধিযোগ পিতাৰ লগত থাকিব লাগে। আত্মাসকলৰ পিতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। সকলো সন্তানৰ তেওঁ পিতা হয়, সকলো তেওঁৰ সন্তান নহয় জানো। সকলো আত্মা এই সময়ত পতিত। পিতাই কয় - মই বাস্তৱত আহিছোঁ। বিনাশ সন্মুখত ঠিয় হৈ আছে। জানা যে জুই লাগিব। সকলোৰে শৰীৰ শেষ হৈ যাব। সকলো আত্মাই পুনৰ ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। এনেকুৱা নহয় যে বৰহমত লীন হৈ যাব বা জ্যোতিত সমাহিত হৈ যাব। বৰহম সমাজীসকলে আকৌ জ্যোতি জ্বলায়। তাক বৰহম মন্দিৰ বুলি কৈ দিয়ে। বাস্তৱত হৈছে বৰহম মহাতৎৎৱ, য'ত সকলো আত্মা থাকে। আমাৰ প্ৰথম মন্দিৰ হৈছে সেইটো। পৱিত্ৰ আত্মাসকল তাত থাকে। এই কথাবোৰ কোনো মনুষ্যই বুজি নাপায়। জ্ঞানৰ সাগৰ পিতাই বহি তোমালোক সন্তানসকলক বুজায় যে এতিয়া তোমালোক জ্ঞান-জ্ঞানেশ্বৰ পুনৰ ৰাজ-ৰাজেশ্বৰ হোৱা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে পতিত-পাৱন আটাইতকৈ মৰমৰ বাবা আহি আমাক স্ৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দি আছে। বহুতৰে বুদ্ধিত এইটোও ধাৰণ নহয়। ইমানবিলাক বহি আছে, এওঁলোকৰ ভিতৰত কোনোৱেই 100 শতাংশ নিশ্চয়বুদ্ধিৰ নহয়। কাৰোবাৰ 80 (আশী) শতাংশ, কাৰোবাৰ 50 শতাংশ, কাৰোবাৰ সেয়াও নাই। তেওঁলোকতো একেবাৰে অসফল হ'ল। কৰমানুসৰি নিশ্চয় হয়। বহুত আছে যাৰ নিশ্চয় নাই। চেষ্টা কৰে যে নিশ্চয় হৈ যাওক। বাৰু নিশ্চয় যদি হৈয়ো যায় কিন্তু মায়া কাঢ়া হয়। বাবাক পাহৰি যায়। এওঁ বৰহমাই নিজে কয় যে মই সম্পূৰ্ণ ভকত আছিলোঁ। 63 জন্ম ভকিত কৰিছোঁ, ততৎৎৱম (তোমালোকৰ কেষ্টৰতো তেনেকুৱা)। তোমালোকেও 63 জন্ম ভকিত কৰিছা। 21 জন্ম সুখ পাইছা পুনৰ ভকত হৈ গ'লা। ভকিতৰ পাছত হৈছে বৈৰাগ্য। সন্যাসীসকলেও এই শব্দবোৰ কয় যে জ্ঞান, ভকিত আৰু বৈৰাগ্য। তেওঁলোকৰ বৈৰাগ্য ওপজে ঘৰ-সংসাৰৰ প্ৰতি। তাক হৃদৰ (সীমিত) বৈৰাগ্য বুলি কোৱা হয় আৰু তোমালোকৰ হৈছে বেহৃদৰ (অসীমিত) বৈৰাগ্য। সন্যাসীসকলে ঘৰ-সংসাৰ এৰি জংঘললৈ গুচি গৈছিল। এতিয়াতো কোনো জংঘলত নায়েই। সকলো কুটীৰ (জুপুৰি) খালী হৈ পৰি আছে কিয়নো আগতে সতাপ্ৰধান আছিল, এতিয়া তেওঁলোক তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। এতিয়া তেওঁলোকৰ কোনো শক্তি নাই। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজধানীত যি শক্তি আছিল, সেয়া পূৰ্ণজন্ম লৈ লৈ এতিয়া চোৱা তেওঁলোক ক'ত আহি উপস্থিত হ'লহি। একোৱেই শক্তি নাই। ইয়াৰ চৰকাৰেও কয় আমি ধৰ্মক নামানো। ধৰ্মতেই বহুত লোকচান হয়, কাজিয়া-পেচাল, সন্মিলন কৰি থাকে যে সকলো ধৰ্মাৱলম্বীসকল একমত হৈ যাওক। কিন্তু সোধা এক কেনেকৈ হ'ব পাৰিব। এতিয়াতো সকলো উভতি যাব। বাবা আহিছে, এই জগতখন এতিয়া কৰৰস্থান হ'ব। বাকী এয়াতো ভিন্নতাৰ বৃক্ষ। তেন্তে এক কেনেকৈ হ'ব, একোৱেই বুজি নাপায়। ভাৰতত এটা ধৰ্ম আছিল, তাক কোৱা হয় অদ্বৈত মতধাৰী দেৱতা। দ্বৈত মানে দৈত্য়। বাবাই কয় - তোমালোকৰ এইটো ধৰ্ম বহুত সুখ দিওঁতা হয়। তোমালোকে জানা যে পূৰ্ণজন্ম লৈ আমি আকৌ 84 জন্ম ভোগ কৰিব লাগিব। নিশ্চয় থাকিব লাগে যে আমিৱেই 84 জন্ম ভোগ কৰিছোঁ। আমিৱেই যাব লাগিব আৰু পুনৰ আহিব লাগিব। ভাৰতবাসীকে বুজায় যে তোমালোকে 84 জন্ম সম্পূৰ্ণ কৰিছা। এতিয়া তোমালোকৰ এয়া বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্ম। কেৱল এজনক নকয়, পাণ্ডৱ সেনাসকলক বুজায় যে তোমালোক হৈছা পাণ্ডা। তোমালোকে আত্মিক যাৎৰা শিকোৱা সেয়েহে পাণ্ডৱ সেনা বুলি কোৱা হয়। ৰাজত্ব এতিয়া কৌৰৱৰো নাই, পাণ্ডৱৰো নাই। তেওঁলোকো প্ৰজা তোমালোকো প্ৰজা। কয় কৌৰৱ পাণ্ডৱ ভাই ভাই, পাণ্ডৱসকলৰ ফালে আছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। পিতাহে আহি মায়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ শিকায়। তোমালোক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীসকল অহিংসক হোৱা। অহিংসাই পৰম ধৰ্ম। মুখ্য কথা হৈছে কাম কটাৰী চলাব নালাগে। ভাৰতবাসীয়ে ভাবে যে গো বধ নকৰা - এয়াই অহিংসা, কিন্তু বাবাই কয় - কাম কটাৰী নচলাবা, ইয়াকহে আটাইতকৈ ডাঙৰ হিংসা বুলি কোৱা হয়। সৎযুগত কাম কটাৰী, কাজিয়া-পেচাল নচলে। ইয়াততো দুয়োটাই আছে। কাম কটাৰীয়েই আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে। তোমালোক চিৰি নামি (অৱনমিত হৈ) আহা। তোমালোক ভাৰতবাসীয়ে 84 জন্ম লৈছা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাষ্ট্ৰ আছিল আকৌ পূৰ্ণজন্ম লোৱা। এটা এটা জন্ম হৈছে এটা এটা প্ৰজন্ম। ইয়াৰ পৰা তোমালোকে একেবাৰে ওপৰলৈ জপিওৱা। 84 প্ৰজন্মত নামিবলৈ তোমালোকক 5 হাজাৰ বছৰ লাগে আৰু ইয়াৰ পৰা পুনৰ তোমালোকে চকেন্ডত উঠি যোৱা। চকেন্ডত জীৱনমুকিত কোনে দিয়ে? পিতাই। এতিয়া সকলো একেবাৰে মাটিত (তলত) পৰি আছে। এতিয়া পিতাই কয় কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি ৰাখিব লাগে যে এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ল, আমি ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। আমি নিজৰ পিতাক আৰু ঘৰখনক স্মৰণ কৰিব লাগে। প্ৰথমে বাবাক স্মৰণ কৰা, তেওঁৱেই তোমালোকক ঘৰৰ ৰাস্তা দেখুৱায়। পিতাৰ স্মৃতিৰে বিৰ্কম বিনাশ হ'ব। বৰহমক স্মৰণ কৰিলে এটাও পাপ খণ্ডন নহ'ব। পতিত-পাৱন পৰমাত্মাহে হয়। তেওঁ কেনেকৈ পাৱন কৰি তোলে - এইটো জগতত কোনেও বুজিব নোৱাৰে। পিতা আহি স্ৰ্গৰ স্থাপনা নিশ্চয় কৰিবলগীয়া হয়। পিতা আহিছে সেইবাবে তোমালোক সন্তানসকলে জয়ন্তী পালন কৰা। কেতিয়া আহিল, এইটো ক'ব নোৱাৰি যে এইটো

কষণত, এইটো তিথি তাৰিখত আহিছিল। শিৱবাবা কেতিয়া আহিল, কেনেকৈ ক'ব পাৰে। সাক্ষাৎকাৰ বহুত হয়। প্ৰথমে আমি সৰ্ববয়সী বুলি ভাবিছিলোঁ অথবা কৈ দিছিলোঁ আত্মাই পৰমাত্মা। এতিয়া যথাযথ গম পাইছোঁ। বাবাই দিনে-প্ৰতিদিনে গুঢ় কথা শুনাই থাকে। তোমালোক সাধাৰণ সন্তানসকলে কিমান উচ্চ জ্ঞান লৈ আছা। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হ'বৰ বাবে শাস্তিৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। স্মৃতিত থাকিলেহে বৃত্তি লোৱাৰ অধিকাৰী হ'ব পাৰিবা।

(2) সঁচা পান্ডৱ হৈ সকলোকে আত্মিক যাত্ৰা কৰাব লাগে। কোনোধৰণৰ হিংসা কৰিব নালাগে।

বৰদান:

মাস্টৰ সৰ্বশক্তিমানৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা মায়াজিৎ তথা জগতজিৎ, বিজয়ী হোৱা

যিসকল সন্তানে বহুত ভাবে যে গম নাপাওঁ মায়াকিয় আহি গ'ল, তেতিয়া মায়ায়ো তেনে সন্তানক ভীতিপ্ৰস্তু হোৱা দেখি আৰু বেছিকৈ প্ৰহাৰ কৰে সেয়েহে ভবাৰ সলনি সদায় মাস্টৰ সৰ্বশক্তিমানৰ স্মৃতিত থাকা - তেতিয়া বিজয়ী হৈ যাবা। বিজয়ী ৰত্ন কৰি তোলাৰ নিমিত্তেহে ময়াৰ এয়া সৰু সৰু ৰূপ সেয়েহে নিজক মায়াজিৎ, জগতজিৎ বুলি বুজি ময়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা, দুৰ্বল নহ'বা। প্ৰত্যাশ্বান জনাওঁতা হোৱা।

শ্লোগান:

প্ৰত্যেক আত্মাৰ পৰা শুভ আৰ্শীবাদ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ হ'লে বেহদৰ (অসীমৰ) শুভ ভাৱনা আৰু শুভ কামনাত স্থিত হৈ থাকা।

!! ওঁম্ শান্তি !!